

2002:3

Interpellation av Leif Rönngren (s) om snökaoset under jul- och nyårshelgen

"Ja se det snöar, ja se det snöar, det var väl roligt hurra!"

Alla känner vi igen denna sångstrof, då många av oss säkert nynnade på denna när vi var yngre. Och visst är vinter, snö och kyla alldeles underbart när vi far utförs i backarna på skidor eller pulkor.

Det finns alltid två sidor av samma mynt. Att så är fallet har vi alla stockholmare fått erfara under jul- och nyår. Snön och istapparna förvandlades efter några få dagar till vår fiende. Alla fick vi fajtas med snön på olika sätt; inställda tåg, försenade bussar som fastnat i snömodden, insnöade bilar, elavbrott etc... Listan kan göras lång. Många var vi som drabbades, men trots allt kunde vi efter lite extra möda komma dit vi skulle eller på annat sätt bemästra den uppkomna situationen.

Alla stockholmare hade det inte lika "förspänt"! Vissa drabbades än värre. Jag tänker då främst på alla med något slags funktionshinder; rullstolsburna, äldre med rollator m.fl.. För dessa blev situationen i många fall övermäktig och ledde till isolation. I ett reportage, i ett av nyhetsprogrammen, fick vi följa och höra en rullstolsburen persons skildring av jul- och nyårshelgerna. Snökaoset hade lett till att han inte hade kunnat ta sig ut, då han inte maktade med att plöja igenom de stora snövallarna som fanns utanför dörren. Situationen blev än mer kritisk då detta fortsatte i flera dagar. Han hade ingen möjlighet att gå ut och handla mat. Det var tur (som han uttryckte det) att det fanns rikligt med rester i kylan, för annars hade han inte haft något att äta. Han kände sig totalt bortglömd av samhällets omsorger.

Att något sådant kan förekomma i 2000-talets Stockholm är upprörande. Vi kan inte förlita oss på att alla har anhöriga som kan komma till undsättning. Det ska och måste finnas samhälleliga resurser och åtgärdsplaner som täcker in alla. Stockholms kommun har detta ansvar och ska ha förmågan och resurser att klara av en sådan situation. Det måste finnas ett ledarskap och fungerande verktyg!

Med hänvisning till ovanstående vill jag ställa följande frågor till det ansvariga borgarrådet:

1. Var det någon av stadens ledning som tänkte på och sökte ta reda på hur situationen för funktionshindrade såg ut och hur den i sådana fall skulle lösas?
2. När man nu har denna händelse färskt i minne, vilka strategier kommer ni då att arbeta fram för denna grupp specifikt?

Stockholm den 21 januari 2002

Leif Rönngren